

ски людѣ полудѣлъ да присѣтствува на „историческото събиране“, както говорилъ той. Никой не му далъ рекомендація, т. е. не го пропускали въ залата. Пандурски не билъ уменъ, но ималъ „память“, колкото да бжде смѣшенъ: домъкналъ една стѣлба, възпрѣлъ я върху стѣната подъ полуотворения прозорецъ, покатерилъ се, просуналъ глава къмъ събранието, и изпищялъ: „всички сте маскари!“ Общъ смѣхъ, а Пандурски побързалъ да одраще надолу съ главата, за да се спаси отъ „маскаритѣ“.

Другъ единъ пжтъ, на заяфетъ или „народенъ празникъ“, струва ни се на 11. май 1873. година било, присѣтствувалъ и знаменития търговецъ на българскитѣ изящни произведения отъ школата на Клепарски и др. Казали нѣколко „слова“, каквито подобаватъ за случая, а Пандурски скача и кипи отъ нетърпѣние около масата — кога ще дойде и неговия „редъ“! Станалъ. Почесалъ се оттукъ, подигналъ си гащитѣ отвѣдъ — побаралъ се задъ тилтъ, устата се не отваряли. „Господа!“ — писналъ Пандурски и пакъ млъкналъ. Пакъ чоплене въ носѣтъ, пакъ хапене прѣстѣ. — „Бай Пандурски, рекълъ Ботйовъ, жалко, че браилското кречетало е далече: твоята рѣчь е въ неговия мозъкъ“. — „Магарета!“ изпищялъ българскитѣ Демостенъ и очистилъ залата.

Слѣдната 1874. година Пандурски умрѣлъ. Ботйовъ искалъ да се отдадатъ нужнитѣ почести на тленнитѣ останки на „народния човѣкъ“. Когато земята зинала да погълне кржглото тѣло на самоволния изгнанникъ, гайда самоводна писнала надъ прѣсния гробъ и едно хайдушко хоро се завило. Ботйовъ лѣялъ вино изъ бѣклица и черпилъ въ споменъ на „великитѣ заслуги“, които ималъ Пандурски прѣдъ българското племе и за „неизгладимитѣ слѣди отъ смѣхъ до сълзи, които оставили неговитѣ дѣла“. — „Господа, обърналъ се поетѣтъ, къмъ хжшовецѣ, Пандурски бѣше онеправданъ